

פיתוח הקבוצה

מעין צבי

יום שישי - כ"ה בתמוז
תשכ"ב

27.7.62 מס' 488

אלחנך

ז"ל איננו...

דברים ליד הקבר...

באנו להפריד ממך, אלחנך.

הלכנו יחד מחצית יובל שנים, כברת דרך ארוכה.

כל אותן שנים היו חיינו רקמה אחת. כל מאורע חשוב בחינך היה מאורע

חשוב בחיינו.

בבואה של אמך אלינו נפתח עבור כלנו דף חיים חדש. עם חתונתך יצרנו

צורה חדשה לחתונותינו.

חיינו נארגו יחד.

זוכרים אנו את כל המאורעות הקטנים והמעשים הרבים.

נלקחת מאתנו לפתע - ללא פת - ונקרעה הרקמה. אך יכולים אנו להגיד

לך: אמך - אמנו, ולדיך - ילדינו, משפחתך - משפחתנו.

מוקדם עדיין לבטא הרגשתנו בדברים - מוקדם מדי ומאוחר מדי.

מוקדם מדי, כי עדיין אנו המזמים הלם האסון ומתקשים בבטוי - ומאוחר מדי, כי כל

דברי החיבה וההערכה שלנו כבר לא ישיגוך.

משפחת מעין צבי נפרדת ממך.

פליך השלום, אלחנך, ידודנו וחברנו היקר.

קווים לדמותו של אלחנן

כאשר הגיע אלינו לפני 25 שנה, היה הוא הנציג הראשון של תנועת "המכבי" אשר הצטרף לקבוצתה ברחובות, לא היינו בטוחים אז שאלחנן, (או כפי שהיה ידוע בחוגי הספורט היהודי בגרמניה: "הנס יעקב") יסתגל לחיי הקומצה. הלא חסר היה את החנוך התנועתי אשר הביא אותנו לקבוצה. הוא היה איש הספורט המפורסם, האטלט הידוע ברבים ובמיוחד בקרב הנוער היהודי בגרמניה אשר התגאה אז בהישיגיו הספורטיביים. גם אנחנו חברי הגרעין התנועתי הראשון, ידענו על אלחנן הספורטאי; ופקפקנו אז ביכולתו לחיות איתנו חיי קבוצה צעירה אשר התלבטה עדיין בקשיים הפנימיים העצומים שלה עצמה. אולם חיש מהר נוכחנו בטעותנו. אלחנן בכנס, במרץ האופייני לו כל כך, לחיי החברה המתהווה והפך תוך זמן קצר לאחד מנושאייה. יכולתו הפנימית שלא להכנע למאויי לב חולפים, מאוויים אשר לא תמיד עמדו בקנה אחד עם עקרונות הקבוצה; יכולת זו של עמידה על המישמר מבלי להכנע גם כאשר כרוך הדבר בדיון ודברים עם הזולת, היא היא התכונה המלווה אותו והמהווה אצלו קו מנחה לאורך כל שלבי חייו של אלחנן בקבוצתו. יתכן שדוקא עברו הלא תנועתי, הוא הוא שחישל את האדם אשר חפץ להוכיח כי אין צורך בחנוך תנועתי מוקדם, על מנת להפוך לחבר קבוצה נאמן. - ואכן, למדנו את הדבר מאלחנן.

אלחנן היה בין בוני הקבוצה גם במונח המעשי של המילה. כבעל מקצוע שלמד את יסודות עבודת הבניין עוד בהיותו נער, היה שותף פעיל בהקמת רוב הבנינים שהוקמו בשנים הראשונות. רבים בוודאי זוכרים, כאשר עלינו למקום הזה, ניהל אלחנן את עבודת הכרייתה של היער. היתה זאת הכנסתנו הראשונה והעיקרית מאדמות "נזלה" שלנו בימים ההם.

עם כניסתו לעבודה במזכירות ובהנהלת החשבונות, לא פגה פעילותו. מי שנפגש עמו התרשם מאישיותו שופעת המרץ והכח הפיזי גם יחד... ידענו ססבל תכופות מכאבים קשים בשל מחלתו, אך הוא ידע להסתירם מעינינו.

עדיין אבי רואה אותו מסחר ורץ לעבודתו בשעה המדוייקת. אלחנן לא אהב לאחר, ושנא שיחכו לו. היה דייקן מסבעו, תכונה אשר לא תמיד הקלה עליו. קשה להסתגל, כך לפתע, לעבודה שאלחנן איבד עוד עמנו. בצאתי מדי נוקר לעבודה, לא עוד אפגוש אותו והוא מברכיני בברכת "נקר טוב" כמנהגו זה שנים.

בהכנסך כעת לחזר עבודתו במזכירות תראה שולחן עבודה ריק ויתום. אכן, אבידה קשה היא לכו... .

נוכל להתנחם רק בדאגתנו התברית והאוהבת לאלה שהיו קרובים לו והשאיר איתנו.